

בש"פ 3916/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 3916/22

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז בלוד מיום 8.6.2022 במ"ת 59925-02-22 שניתנו על ידי כב' השופטת אפרת פינק

תאריך הישיבה: י"ז בסיון התשפ"ב (16.6.2022)

בשם העורר: עו"ד מירי פרידמן

בשם המשיבה: עו"ד ורד חלאוה

החלטה

לפניי ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (כב' השופטת אפרת פינק) מיום 8.6.2022 במ"ת 59925-02-22, שעניינן במעצרו של העורר עד תום ההליכים: האחת, החלטה הקובעת כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיחוס לעורר בכתב האישום; והשנייה, החלטה מורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

כתב האישום וההליכים עד כה

1. ביום 27.2.2022 הוגש כתב אישום נגד העורר בגדרו יוחסו לו 18 אישומים שעניינם בעבירות מין, אלימות ואיומים שביצע כלפי בת זוגתו (להלן: המתלוננת) (אינוס (ריבוי עבירות) לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין,

עמוד 1

התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה סדום (ריבוי עבירות) לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בצירוף סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש (ריבוי עבירות) לפי סעיף 380 לחוק העונשין בצירוף סעיף 382(ג) לחוק העונשין; תקיפת בת זוג (ריבוי עבירות) לפי סעיף 379 לחוק העונשין בצירוף סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ניסיון לתקיפת בת זוג לפי סעיף 379 לחוק העונשין סעיפים 382(ב)(1) ו-25 לחוק העונשין; כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק העונשין); ואיומים (ריבוי עבירות) לפי סעיף 192 לחוק העונשין).

2. על פי הנטען בכתב האישום, בסמוך ליום 4.1.2021 הכירו העורר והמתלוננת באתר היכרויות ברשת האינטרנט, וכשבוועיים לאחר מכן הפכו לבני זוג. במהלך תקופת הקשר, העורר פיתח אובססיות כלפי המתלוננת, נתקף בגילוי קנאה כלפיה, התנגד ליציאתה מהבית או להיותה בקשר חברי עם חבריה וחברותיה, ואף ביצע בה עבירות מין ועבירות אלימות, כמפורט להלן.

עבירות המין המיוחסות לעורר בכתב האישום כוללות את המעשים הבאים (להלן: עבירות המין): במספר מקרים בין חודש אוגוסט 2021 לבין חודש נובמבר 2021, העורר החדיר את איבר מינו אל תוך איבר מינה של המתלוננת בעת שישינה במיטתם, ללא הסכמתה החופשית. בנוסף, במקרה אחר בסמוך לחודש ספטמבר 2021 העורר הכניס את איבר מינו לפיה של המתלוננת ללא הסכמתה, ובשני מקרים נוספים הכניס פעם את איבר מינו ופעם את אצבעו אל תוך פי הטבעת של המתלוננת, ללא הסכמתה.

עוד על פי המתואר בכתב האישום, ביצע המעורר במתלוננת שורה ארוכה של עבירות אלימות (להלן: עבירות האלימות), כמתואר להלן:

- בסמוך לחודש מרץ 2021, העורר נטל מכשיר שוקר חשמלי שקיבל במסגרת עבודתו כמאבטח, הצמידו לבטנה של המתלוננת והפעילו.
- ביום 23.5.2021 העורר תפס את המתלוננת בחוזקה והכניסה אותה בכוח לרכבו, וכתוצאה ממעשיו אלו נגרמו למתלוננת סימנים כחולים בידה.
- עובר ליום 25.5.2021, בזמן קיום יחסי מין בהסכמה, אחז העורר בצווארה של המתלוננת ללא הסכמתה תוך שהוא חונק אותה, עד אשר זו חשה סחרחורת, נפלה לרצפה ואיבדה את הכרתה למשך מספר דקות.
- ביום 12.6.2021 הסיע העורר את רכבו לכיוונה של המתלוננת, ורק תזוזתה מנעה את פגיעתו של הרכב בה.
- בסמוך לחודש יולי 2021, זרק העורר על רגלה של המתלוננת שני טלפונים ניידים אשר פגיעתם בה גרמו לה לחבלה.
- בחודש ספטמבר 2021, ולאחר שהמתלוננת ביקשה לעזוב את העורר, העורר דחף אותה על הספה בדירה בה שהו, וממנע ממנה לקום. לאחר מכן, העורר נעל את דלת הדירה ונטל את המפתחות והטלפון הנייד של המתלוננת, כך שהעוררת נאלצה להישאר בדירה בניגוד לרצונה.
- בסמוך ליום 23.10.2021 העורר גילה כי המתלוננת מתכתבת עם ידיד שלה בטלפון הנייד, ובתגובה

תפס העורר את המתלוננת ברגלה, משך אותה בכוח מהמיטה עליה הייתה לרצפה, וגרר אותה על הרצפה עד לסלון הדירה. לאחר מכן, העורר הכריח את המתלוננת להתקשר לידיד, ובמהלך השיחה העורר איים על הידיד כי הוא יהרוג אותו.

- ביום 29.10.2021 העורר היכה את המתלוננת במכת אגרוף בפניה, לאחר שזו העירה אותו משנתו, וכתוצאה מכך נגרמה לה נפיחות בשפתה.
- בסמוך ליום 2.11.2021 העורר משך את המתלוננת ברגלה מהמיטה, עד שזו נפלה לרצפה.
- בתחילת חודש דצמבר 2021 העורר התקשר למתלוננת כאשר היא שהתה בחברת ידיד שלה, ואיים כי הוא יהרוג את אותו הידיד.
- ביום 21.1.2022 הגיעה המתלוננת לביתו של העורר, וכיוון שזה התעצבן על כך שהמתלוננת הפריעה לו בעיסוקיו, הוא דחף אותה על הרצפה ופיזר את החפצים מתוך התיק שלה. בהמשך, כאשר העורר שם לב כי השכנים בבניין הבחינו במתרחש, העורר הרים את המתלוננת על כפתו, הוריד אותה במדרגות הבניין וכשהגיעו לכניסה לבניין זרק את המתלוננת על הרצפה. לאחר מכן העורר הכניס את המתלוננת לרכבו, וכאשר המתלוננת אמרה לעורר כי היא לא מעוניינת לנסוע עמו, העורר שלף סכין יפנית מתא הכפפות במכוניתו ואיים עליה כי עליה לנסוע איתו (להלן: האירוע במסדרון הבניין).
- למחרת היום, ב- 22.1.2022, העורר התפרץ למקלחת בדירה בזמן שהמתלוננת התקלחה, כינה אותה "זבל" וגרר אותה בכוח לסלון הדירה. לאחר מכן, העורר חנק את המתלוננת עד שזו התקשתה לנשום, ואז השליך אותה לעבר הרצפה.
- ביום 9.2.2022, הובא העורר לתחנת המשטרה על רקע תלונתה של המתלוננת. במסגרת זאת, כאשר העורר הובל בתחנה בהיותו אזוק ומלווה על ידי שוטר, המתלוננת ואימה עלו מולו במדרגות, והעורר סימן בעזרת אגודלו על גבי גרונו סימן של שיסוף גרון, וזאת מתוך מטרה לאיים על המתלוננת (להלן: האירוע בתחנת המשטרה).

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בתוך כך, המשיבה טענה כי המעשים המיוחסים לעורר מקימים מספר עילות מעצר סטטוטוריות, ובכלל זאת מכוח סעיף 31(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שכן קיים יסוד סביר לחשש שהעורר יסכן את בטחונה של המתלוננת; מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים שכן קיים יסוד סביר לחשש כי העורר ינסה לשבש הליכי משפט ולהשפיע על עדים, וזאת נוכח אימויו כלפי המתלוננת במסגרת האירוע בתחנת המשטרה; מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים שכן העורר ביצע חלק מהעבירות המיוחסות לו באכזריות חמורה, ובאמצעות שימוש בשוקר חשמלי; וכן מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים שכן מדובר בעבירות אלימות כלפי בן משפחה.

בנוסף, המשיבה גרסה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. בתוך כך, המשיבה הדגישה, הן בבקשה למעצר עד תום ההליכים והן בעיקרי הטיעון שהוגשו מטעמה לבית המשפט קמא, את הודעותיה המפורטות והעקביות של המתלוננת ביחס לעבירות המין ולעבירות האלימות שביצע בה העורר. עוד ציינה המשיבה כי קיים תיעוד מצולם וסרטון בדבר החבלות בגופה של המתלוננת שנגרמו ממעשי העורר באירועים שונים, ותועדו על ידה בסמוך

לאחר קרות המעשים. כמו כן, המשיבה הזכירה את הודעות אמה של המתלוננת, אחיה, העובדת הסוציאלית שטיפלה בה ואביה של חברתה של המתלוננת, להם המתלוננת סיפרה על האלימות הפיזית והמינית שהעורר הפעיל כלפיה. המשיבה הוסיפה כי אמה של המתלוננת סיפרה גם על אירוע לו היא הייתה עדה בעצמה, במסגרתו העורר שבר את דלת חדרה של המתלוננת לאחר שזו סירבה לאפשר לו להיכנס לחדר. עוד ציינה המשיבה כי אבי חברתה של המתלוננת סיפר כי המתלוננת השמיעה לו הקלטה של שיחת טלפון בינה לבין העורר, ממנה ניתן להסיק כי העורר נהג כלפי המתלוננת באלימות, וכן כי המתלוננת הראתה לו חבלות אשר לטענתה נגרמו לה על ידי העורר.

כמו כן, המשיבה עמדה על הודעותיהן של שכנותיו של העורר אשר היו עדות לחלק מהאירוע במסדרון הבניין, ותיארו כיצד באותו האירוע הן יצאו מדירתן למשמע צעקות והבחינו בעורר אוחז בזרועה של המתלוננת כאשר זו בוכיה וכל חפציה פזורים על הרצפה. עוד הוסיפה המשיבה בהקשר זה כי מהודעת המורה לפסנתר של המתלוננת עולה כי כאשר המתלוננת הגיעה אליה ביום 21.1.2022 - הוא המועד בו על פי החשד אירע האירוע במסדרון הבניין - המתלוננת סיפרה לה כי כואבת לה הרגל כיוון שהיא נפלה במדרגות. עוד ציינה המשיבה את הודעות שני ידידיה של המתלוננת, אשר טענו כי המתלוננת סיפרה להם כי העורר נהג כלפיה באלימות, וכן כי הוא אף השמיע אימים לחייהם.

כמו כן, המשיבה הזכירה את ההתכתבויות בין העורר לבין המתלוננת מהם עולה כי העורר נהג כלפיה באלימות וכי הוא מתנצל על מעשיו כלפיה. כן הציגה המשיבה את תיעוד ההתכתבות בין המתלוננת לבין ידיד שלה מחו"ל (להלן: הידיד מחו"ל), במסגרתה המתלוננת שיתפה את הידיד מחו"ל במעשיו האלימים פיזית ומינית של העורר כלפיה. המשיבה הוסיפה כי מתיעוד ביקורו של העורר אצל העובדת הסוציאלית בקופת החולים, עולה כי הוא מודה שהוא נהג באופן קנאי ואובססיבי כלפי בת זוגתו, וכן כי נמצא סכין ברכבו של העורר, באופן התואם את הודעתה של המתלוננת על האירוע במסדרון הבניין. לבסוף, המשיבה ציינה את דו"ח הפעולה של השוטר שלומי אנג'ל, שהבחין בתנועה המאיימת שהפגין העורר כלפי המתלוננת בתחנת המשטרה.

4. מנגד, העורר טען כי המתלוננת סובלת מהפרעת זהות דיסוציאטיבית, וכי מחלה זו היא המקור לתלונה. העורר הגיש לבית המשפט קמא חוות דעת מומחה לפיה לסובלים מהפרעה זו ישנן שתי זהויות או יותר, כאשר חילוף בין הזהויות עלול להיות מלווה באובדן זיכרון לגבי ההתרחסות במועד החילוף. עוד נכתב בחוות הדעת כי במקרים מסוימים קיום יחסי מין עשוי להוות טריגר לחילוף זהות אצל הסובלים מההפרעה. לטענת העורר, בנסיבות אלו, ובהינתן מחלתה של המתלוננת, על בית המשפט לתור אחר ראיות חיצוניות לגרסתה. ואולם, לגישת העורר, במקרה דנן אין כל ראיה חיצונית אובייקטיבית המחזקת את הודעת המתלוננת ביחס לעבירות המין המיוחסות לו. מעבר לכך, העורר טען כי בראיות אשר בכל זאת קיימות בעניינו יש דווקא כדי לחזק את גרסתו לאירועים, ולהחליש את גרסת המתלוננת.

החלטות בית המשפט קמא

5. ביום 8.6.2022 קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר. במסגרת זאת, בית המשפט ציין כי ההודעות שנמסרו מטעם המתלוננת במשטרה היו מפורטות, עתירות בפרטים וקוהרנטיות. בנוסף, בית המשפט מצא חיזוק לכאורי לגרסתה של המתלוננת בהודעות שמסרו אחיה של המתלוננת, אימה, אביה של חברתה של המתלוננת, העובדת הסוציאלית שטיפלה בה וידידיה של המתלוננת. עוד מצא בית המשפט חיזוק לכאורי להודעתה של המתלוננת בהודעות שמסרו השכנות של העורר, בצילומי החבלות על רגליה ושפתה של המתלוננת וכן בתכתובות שהוגשו בין המתלוננת לבין העורר. בנוסף, בית המשפט ראה גם בתכתובות שהמתלוננת ניהלה עם הידיד מחו"ל בדבר

האלימות הפיזית והמינית שהעורר הפעיל כלפיה, חיזוק לכאורי לגרסתה. עוד ציין בית המשפט את הסכין שנמצאה ברכבו של העורר, וכן את התיעוד הרפואי של ביקור העורר אצל העובדת הסוציאלית בקופת החולים. לבסוף, וביחס למצבה הנפשי של המתלוננת, בית המשפט ציין כי מהסיכומים הרפואיים בעניינה עולה כי המתלוננת אינה הוזה וכי שיפוטה שמור. בנוסף, בית המשפט ציין ביחס לחוות הדעת שהוגשה מטעם העורר כי חוות דעתו זו אינה מתייחסת למתלוננת עצמה, אלא רק להפרעה ממנה היא סובלת, וכי ממילא בחוות הדעת לא ניתן למצוא תימוכין לטענה כי הפרעה גרמה למתלוננת לשינויי זיכרון או מקשה עליה להבחין בין פעולותיה של הזוהות הנוספת לבין פעולות העורר. בנסיבות אלו, בית המשפט קמא פסק כי אין במסמכים הרפואיים כי לבסס את טענת העורר לפיה זיכרונה של המתלוננת אינו משקף אירועים שהתרחשו במציאות. אי לכך, בית המשפט קמא קבע כי קיימת ראיות לכאורה לביסוס אשמתו של העורר. עוד קבע בית המשפט כי בעניינו של העורר קיימות עילות מעצר של מסוכנות ושל חשש לשיבוש הליכי חקירה.

6. בהמשך אותו היום, ולאחר שהעורר התנגד לשליחתו לתסקיר שירות המבחן לצורך בחינת העברתו לחלופת מעצר, בית המשפט הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. בית המשפט ציין כי במקרים מסוג העבירות המיוחסות לעורר - עבירות אלימות ומין כלפי בת הזוג - ישנה עדיפות מובהקת לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן בדבר האפשרות להעברה לחלופת מעצר. משכך, בית המשפט פסק כי בהינתן שנקבע כי קיימות ראיות לכאורה ושתי עילות מעצר בעניינו של העורר, ולאור התנגדות העורר לבחינת חלופות מעצר על ידי שירות המבחן, אין מנוס מלהורות על מעצרו מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים נגדו.

טענות הצדדים בערר

7. על החלטות אלו הוגש הערר שלפניי, במסגרתו טוען העורר כי שגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי קיימת ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בהתבסס על גרסת המתלוננת. לגישת העורר, כיוון שהמתלוננת סובלת מהפרעת זהות דיסוציאטיבית, הרי שגם אם לתפיסתה העורר ביצע בה את המעשים המיוחסים לו, כלל לא בטוח שהדברים אכן נעשו במציאות. בהקשר זה מפנה העורר לחוות הדעת שהגיש לפני בית המשפט קמא. עוד מדגיש העורר כי במקרה דנן אין המדובר בסוגיה של מהימנות, אלא בשאלה האם מקור התלונה של המתלוננת נועץ במחלה ממנה היא סובלת. לתפיסת העורר, עסקינן בסוגיה תקדימית אשר טרם נידונה בפסיקה.

על האמור העורר מוסיף כי במקרה דנן כלל הראיות מבוססת על דברי המתלוננת, כאשר אין כל ראיות חיצוניות להוכחת אשמתו. יתרה מזאת, לגישת העורר, הראיות אשר בכל זאת קיימות בעניינו מסתדרות דווקא עם גרסתו לאירועים. כך, בין היתר, ביחס לאירוע במסדרון הבניין - הודעת השכנות לפיה הן ראו את העורר תופס את המתלוננת כאשר חפציה פזורים על הרצפה, עולה בקנה אחד עם גרסתו כי באותו היום המתלוננת ניסתה להתפרץ בכוח לדירתו ואיימה עליו כי תשתמש במפתח הדירה המצוי ברשותה לצורך כך. מסיבה זו, לטענת העורר, הוא פיזר את חפציה של המתלוננת על הרצפה, וניסה לאתר את אותו המפתח על מנת לקחת אותו ממנה. בנוסף, ביחס לחבלות שתועדו ברגליה של המתלוננת, לתפיסת העורר, מקורן של חבלות אלו באותו האירוע, במסגרתו המתלוננת דחפה בכוח את רגלה בין דלת הדירה לבין משקוף, מתוך ניסיון למנוע מהעורר לסגור את הדלת, ולהצליח להיכנס בדרך זו אל תוך הדירה. כמו כן, העורר טוען כי הקטעים מתוך ההתכתבויות בינו לבין המתלוננת אליהם מפנה המשיבה נבחרו בצורה סלקטיבית, כאשר מעיון בהתכתבויות במלואן עולה בבירור כי המתלוננת מעולם לא באה בתלונות לעורר על מין בכפייה או על הפעלת אלימות כלפיה. זאת ועוד, ביחס לאירוע בתחנת המשטרה, לגישת העורר, בחינת מצלמות האבטחה במקום הייתה מראה כי הוא כלל לא עשה תנועת שיסוף גרון לעבר המתלוננת, ואולם מצלמות אלו מעולם לא נבדקו

8. המשיבה, מנגד, גורסת כי בניגוד לטענת העורר, המתלוננת אינה סובלת מהפרעת זהות דיסוציאטיבית, אלא מהפרעה דיסוציאטיבית קונברסיבית, וכי אין בהפרעה זו כדי לפגוע באפשרות להסתמך על גרסתה. המשיבה מדגישה כי על פי גורמי הטיפול, יכולת השיפוט של המתלוננת תקינה, ואין פסיכזה נראית לעין בעניינה. בנוסף, לתפיסת המשיבה ביחס לכל האישומים המיוחסים לעורר ישנם חיזוקים להודעתה של המתלוננת. בתוך כך, המשיבה מציינת, בין היתר, את הודעת השכנות ביחס לאירוע במסדרון הבניין, את הודעות הידידים של המתלוננת מהן עולה כי העורר איים עליהם שהוא יהרוג אותם, את תיעודי החבלות בגופה של המתלוננת ואת הודעת אמה של המתלוננת לפיה העורר שבר את דלת חדרה של המתלוננת.

דיון והכרעה

9. לאחר ששמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בדיון שנערך לפניי, ועיינתי בחומר הכתוב, הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל בחלקו. אפרט.

10. כידוע, סעיף 21 לחוק המעצרים קובע כי בית המשפט יורה על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בהתקיים שלושה תנאים מצטברים: קיומה של עילת מעצר; קיומן של ראיות לכאורה; והיעדר אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר. בתוך כך, בפסיקה נקבע כי כאשר בית המשפט ניגש לבחון קיומן של ראיות לכאורה בשלב המעצר, לא נדרש כי הראיות הקיימות יבססו את אשמתו של הנאשם במיוחד לו מעבר לכל ספק סביר, אלא בשלב זה די בבחינת כוחן ההוכחתי הפוטנציאלי של הראיות - היינו, על בית המשפט לבחון האם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראיתי אשר בכוחו יהיה להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש בהליך הפלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, נ(2) 133, 148 (1996) (להלן: עניין זאדה); בש"פ 2361/09 מצארווה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.5.2009); בש"פ 3971/21 אל זיאדנה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (29.6.2021)).

11. ודוק, במקרה הרגיל, גם עדות יחידה, אשר לא מתגלות בה פירכות מהותיות וגלויות לעין, יכולה לבסס את אותו פוטנציאל ראיתי הנדרש לצורך הקביעה כי קיימות ראיות לכאורה (ראו והשוו: בש"פ 1242/13 דעאס נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (14.3.2013); בש"פ 3524/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (22.5.2013); בש"פ 946/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 25-26 (9.2.2014)). יחד עם זאת, בפסיקה נקבע שכאשר העדות ניתנת מטעם אדם הלוקה בנפשו, על בית המשפט לוודא כי ההפרעה הנפשית ממנה הוא סובל אינה מערפלת את היכולת שלו להבחין בין מציאות לבין דימיון. עמדה על כך השופטת טובה שטרסברג-כהן בבש"פ 4937/00 ססטון נ' מדינת ישראל (16.7.2000):

הבעיה הלא פשוטה שהעלה הסניגור בדבר מחלתה הנפשית של המתלוננת היא בעלת משקל גם לעניין קיומן של ראיות לכאורה. אמנם, אין פסילה אפרירית של עדות חולה נפש מבחינת קבילותה ומרכז הכובד נתון בהערכת משקלה, יחד עם זאת, ככל שהמחלה מערפלת את ההבחנה בין מציאות ודימיון כך גדל החשש להעדרו של בסיס איתן להאשמות המוטחות בעורר על-ידי המתלוננת.

עוד צוין בפסיקה, כי במקרים מסוג זה בהם העד סובל מהפרעה נפשית אשר עשויה להקשות עליו להבחין בין שאירע לבין שלא אירע, על בית המשפט, לצורך קביעת קיומן של ראיות לכאורה, לתור אחר ראיות חיצוניות אשר יהיה בהן כדי לחזק ברמה הלכאורית את העדות (בש"פ 8563/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.12.2013)):

במקרים מסוימים, כאשר אין כל מחלוקת כי העד אכן סובל ממחלת נפש מאובחנת, יהיה מקום לבחון בשלב המעצר האם קיימות גם ראיות מחזקות לכאורה להודעותיו בטרם ניתן יהיה להורות על מעצר הנאשם עד לתום ההליכים נגדו.

12. בענייננו, העורר והמשיבה אמנם חלוקים על סוג ההפרעה הפסיכיאטרית ממנה סובלת המתלוננת, ואולם אין כל מחלוקת על עצם העובדה כי המתלוננת לוקה בנפשה, וכי הלקות ממנה היא סובלת משליכה על יכולתה להבחין, בנסיבות מסוימות, בין מציאות לבין דמיון. יחד עם זאת, אין טענה כי העותרת סובלת באופן שטתי מבוחן מציאות לקוי. אדרבה, מהסיכומים הרפואיים שערכה ד"ר ויקטוריה איסקוב, מומחית בפסיכיאטריה, בעקבות פגישה עם המתלוננת, עולה כי למתלוננת תובנה ושיפוט שמורים, וכי היא לא נראית הוזה. בנוסף, גם מחוות הדעת אשר הוגשה על ידי העורר לא עולה כי אלו הסובלים מההפרעה הנפשית בה, לגישת העורר, לוקה המתלוננת, נוטים לייחס לאנשים מעשים שהם כלל לא ביצעו, ואף לא נראה שזיכרונותיהם עלולים לשקף אירועים שמעולם לא התרחשו. במצב דברים זה, קשה להעריך בשלב זה מהו היקף ההשפעה של ההפרעה הנפשית ממנה סובלת המתלוננת, על גרסתה.

13. בנסיבות אלו, ובהינתן שהנטל להוכיח שבחומר החקירה ישנו פוטנציאל ראייתי להרשעת העורר מוטל על כתפי המשיבה (עניין זאדה, בעמ' 144-145; בש"פ 3562/11 יתים נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (19.5.2011)); בש"פ 4929/13 פאכר עבד נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.7.2013)), הרי שלא ניתן להתעלם כליל מההפרעה הנפשית, ולהניח כי אין לה השפעה בבואנו לבחון קיומן של ראיות לכאורה. עם זאת, בהינתן האבחונים הקיימים ביחס למצבה הנפשי של המתלוננת, גם לא ניתן לומר, בשלב הדין הנוכחי, כי עדותה נעדרת פוטנציאל הרשעתי. האיזון הראוי בעיניי, הוא לקבוע שכל עוד לא בוררה במסגרת ההליך המשפטי ההשלכה שיש למצבה הנפשי של המתלוננת על מהימנות עדותה, אישום הנתמך בעדות המתלוננת לבדה סובל מחולשה ראייתית, כאשר לצורך ריפוי חולשה זו נדרש לבחון האם קיימות ראיות חיצוניות התומכות בעדותה.

14. ככל שמדובר בעבירות המין המיוחסות לעורר בכתב האישום, הרי שעיון בתיק החקירה שהוגש במקרה דנן מלמד כי אין בנמצא ראיות חיצוניות של ממש המחזקות את הודעות המתלוננת. האישומים בעבירות המין מבוססים רובם ככולם על הודעותיה של המתלוננת ועל הודעותיהם של גורמים נוספים אשר מקורן בסיפורי המתלוננת. לפיכך לעת הזו, בהינתן אי הבהירות הקיימת ביחס להשלכות שיש למצבה הנפשי של המתלוננת על מהימנות גרסתה, לא ניתן לקבוע כי יש בחומר הראיות פוטנציאל הרשעתי מלא. אי לכך, בשלב הנוכחי אין מנוס מהמסקנה כי קיימת חולשה ראייתית ביחס לעבירות המין בהן מואשם העורר.

15. שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לעבירות האלימות המיוחסות לעורר. בהקשר זה, בחינת הראיות שהוגשו בתיק, מעלה כי ישנן ראיות מחזקות רבות התומכות בגרסתה של המתלוננת ביחס לביצוע המיוחס לעורר. כך, למשל, המתלוננת טענה כי בסמוך ליום 23.10.2021 העורר תקף אותה לאחר שקרא התכתבות שלה עם ידיד בטלפון הנייד, ובתוך כך, תפס אותה ברגלה, משך אותה בכוח מהמיטה לרצפה, וגרר אותה עד לסלון הדירה. והנה, בהתכתבות בשפה הרוסית שנערכה בין העורר לבין המתלוננת ביום 24.10.2021, המתלוננת כתבה לעורר כי "אחרי אתמול" נותרה לה על היד חבלה בצבע תכלת, והעורר השיב לה בהודעה ששלח לה "סליחה". יתרה מזאת, בהתכתבות נוספת שנערכה

בין העורר לבין המתלוננת ביום 28.11.2021, נראה כי העורר התייחס לאירוע הנזכר, וציין כי הוא "זוכר את אותו המצב שאני קנאתי בך. לקחתי אותך בכוח מהמיטה כדי להראות לך משהו".

16. בנוסף, בהתכתבות מיום 19.11.2021 המתלוננת שאלה את העורר האם הוא זוכר את האירוע שבו הוא נעל אותה בדירה ולקח את המפתחות, והעורר השיב לכך שהוא "סגר, כן". שיחה זו מהווה חיזוק לטענות המתלוננת לעניין המקרה בחודש ספטמבר 2021 בו העורר כלא את המתלוננת בדירה בניגוד לרצונה. עוד יש לציין את הקלטת השיחה בין המתלוננת לבין העורר, בה המתלוננת הטיחה בעורר כי כל הגוף שלה כואב בגלל מעשיו, והוא השיב לה "אני לא יכול לשלוט על עצמי... לא רציתי להכאיב לך עד כדי כך בכוח".

17. כמו כן, בצילום שהמתלוננת שלחה לידיד מחו"ל ביום 25.5.2021, בו נראה שטף דם על ידה, יש כדי לחזק את טענותיה ביחס לאירוע מיום 23.5.2021, במסגרתו, לפי טענתה, העורר תפס אותה בחוזקה והכניס אותה בכוח לרכבו, אגב גרימתם של סימנים כחולים בידה. כמו כן, הצילום בו נראית שפתה של המתלוננת נפוחה קמעה, ואשר צולם על פי הודעת המתלוננת ביום 29.10.2021, מחזק את גרסתה לפיה באותו היום העורר היכה אותה במכת אגרוף בשפתה. לאמור יש להוסיף את הודעות ידידיה של המתלוננת בדבר האיומים שהעורר השמיע כלפיהם, ובכלל זאת את הקלטת השיחה בה העורר נשמע מאיים כי הוא ירה באחד מאותם שני ידידים. כמו כן, תצוין הודעת אמה של המתלוננת לפיה היא הייתה עדה לאירוע בו העורר שבר את דלת חדרה של המתלוננת לאחר שזו סירבה להכניס אותו לתוך החדר.

18. הנה כי כן, מהמקובץ עולה כי ישנן די והותר ראיות אשר ביכולתן לחזק ולתמוך ברמה הלכאורית בגרסת המתלוננת בדבר האלימות שהעורר הפעיל כלפיה, ובדבר האיומים שזה השמיע. משכך, בדין קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר באישומים בעניין עבירות האלימות. בהקשר זה יצוין כי החיזוקים החיצוניים אומנם לא מתייחסים לכל אחד ואחד ממעשי האלימות שייחסה המתלוננת לעורר, ואולם בהינתן הגרסאות הסותרות של הצדדים בעניין זה, די בתמיכות הקיימות בחלק מאישומי האלימות על מנת לבסס ברמה הלכאורית את הראיות גם ביחס לאישומי האלימות האחרים.

19. סוף דבר: העורר מתקבל בחלקו, במובן זה שנקבע כי בשלב זה קיימת חולשה ראייתית בכל הנוגע לעבירות המין שיוחסו לעורר, ולעומת זאת קיימות ראיות לכאורה ללא חולשה ראייתית ביחס לביצוע עבירות האלימות. בשים לב לאמור, ובהינתן הסכמת באת-כוח העורר לכך בדיון שנערך לפני, מתבקש שירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של העורר עד ליום 10.8.2022. לאחר שיוכן התסקיר, בית המשפט קמא יקיים דיון חוזר בבקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, בשים לב לאמור בהחלטה זו ולהמלצות שירות המבחן בתסקיר שיוגש.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשפ"ב (26.6.2022).

ש ו פ ט